

Історія Олівера

Ерік Сігал

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

Переклад — Беляєв К.О.

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

1

Червень 1969

— Олівере, ти хворий!

— Я — що?

— Ти дуже хворий!

Фахівець, який поставив мені цей страхотливий діагноз, пізно прийшов у медицину. Власне, до сьогодні я вважав його кондитером. Фахівця звуть Філіп Кавіллері. Колись його дочка Дженні була моєю дружиною. Вона померла. А ми залишилися, діставши від неї у спадок право опікуватися один одним. Тож раз на місяць я приїжджав до нього в Кренстон: пограти в боулінг, випити, скуштувати екзотичної піци. Або ж він сам складав мені компанію в Нью-Йорку для участі в не менш захопливій гамі заходів. Але сьогодні, щойно зійшовши з потяга, замість того, щоб привітати мене черговою ласкавою непристойністю, він крикнув:

— Олівере, ти хворий!

— Справді, Філіпе? І якого біса, на твою мудру професійну думку, зі мною не так?

— Ти не одружений!

Він не став обтяжувати себе подальшими роз'ясненнями, а просто розвернувся і, тримаючи в руці валізу зі шкірозамінника, попрямував до виходу.

У променях ранкового сонця скло та сталь міста здавалися майже доброзичливими. Тому ми обидва погодилися пройти пішки двадцять кварталів до місця, яке я жартома називав своєю парубочькою квартирою. На розі Сорок сьомої вулиці та Парку Філ обернувся й запитав:

— Як проходять твої вечори?

— О, насичено, — відповів я.

— Насичено? Гм, це добре. І з ким?

— З «Опівнічними рейдерами».

— Це хто — вулична банда чи рок-гурт?

— Ні те, ні інше. Ми — група юристів, які добровільно проводять час у Гарлемі.

— Скільки вечорів на тиждень?

— Три.

Ми знову мовчки пішли центром міста.

На розі П'ятдесят третьої та Парку Філ знову порушив мовчання.

— Залишається чотири вільних вечори.

— До всього, на мені купа домашньої роботи з офісу.

— А, ну так, звісна річ. Домашню роботу треба робити.

Філ був, м'яко кажучи, не в захваті від того, що я серйозно зайнявся безліччю нагальних питань (наприклад, призовними картками). Тому мені доводилося натякати на їхню значущість.

— Я часто буваю у Вашингтоні. За місяць виступатиму в суді у справі про Першу поправку. Щодо того шкільного вчителя...

— О, захищати вчителів — це добре, — сказав Філіп. І додав ніби так, між іншим: — А як у Вашингтоні з дівчатами?

— Не знаю. — Я знизав плечима й пішов далі.

На розі Шістдесят першої та Парку Філ Кавіллері зупинився й зазирнув мені в очі.

— Коли, чорт забирай, ти збираєшся знову завести свій мотор?

— Минуло не так багато часу, — відповів я. І подумав: великий філософ, який стверджував, що час лікує рани, забув повідомити, за який саме часовий проміжок.

— Два роки, — сказав Філіп Кавіллері.

— Півтора, — поправив я його.

— Так, авжеж... — промовив він хрипко, під кінець майже нечутно. Чим видав, що теж досі відчуває холод того грудневого дня, але... півтора року тому.

У решті кварталів я спробував знову підігріти атмосферу, рекламуючи квартиру, яку винаймав після його останнього приїзду.

— То це вона?

Філ озирався навколо, здійнявши брову. Усе було впорядковано та охайно. Того ранку я спеціально викликав прибиральницю.

— Це що за стиль? — запитав він. — Сучасний гівнобокс?

— Агов, — обурився я. — Мої потреби дуже прості.

— Ще б пак. У кренстонських щурів житло здебільшого не гірше від цього. У деяких — навіть краще. А це що, в біса, за книжковий розвал?

— Юридичні довідники, Філе.

— Звісна річ, — сказав він. — І як саме ти розважаєшся — мацаєш шкіряні палітурки?

Гадаю, я міг би успішно звинуватити його у вторгненні в моє особисте життя.

— Послухай, Філіпе, чим я займаюся, коли залишаюся сам, — моя особиста справа.

— Хто заперечує? Але сьогодні ти не сам. Тож ми з тобою здійснимо світський вихід.

— Що-що здійснимо?

— Я придбав цей модний піджак — який ти, до речі, так і не похвалив — не для того, щоб переглядати якийсь паршивий фільм. Я зробив цю шикарну нову стрижку не для того, щоб ти вважав мене милим. Ми відтягнемося на всі сто. Ми заведемо нових друзів...

— Як-от?

— Як-от подруг. Мерщій наряджайся.

— Я йду в кіно, Філе.

— Дідька лисого! Слухай, я знаю, що ти прагнеш отримати Нобелівську премію за страждання, але я цього не допущу. Чуєш? Не допущу! — Він не на жарт розійшовся. — Олівере, — прорік

Філіп Кавіллері, тепер святий отець-єзуїт, — я тут, щоби врятувати твою душу і врятувати твою дупу! І ти слухатимеш, що я тобі кажу. Ти слухаєш?

— Так, отче Філіпе. Що конкретно я маю зробити?

— Одружитися, Олівере!

• • •

Далі — у повній книжці «Історія Олівера».
nashaknyga.com.ua